

(A Délmagyarország munkatársától) A városban a számvevőség hivatalában nagy munka folyik: a város 1940. évi zárszámadását állítják össze. Más időben ilyenkor már elkészültek a zárszámadással, most azonban erősen megfogyatkozott a számvevőség létszáma és más, fontosabb, határidőhöz kötött munkák miatt késik a zárszámadás összeállítása. Már most előlátható, hogy legkorábban csak májusra kerülhet ki a zárszámadás a nyomdából és ekkor tárgyalhatja azt le a közgyűlés.

A város múlt esztendeje meglehetősen nehéz volt, a költségvetést csak a legnagyobb igyekezettel sikerült egyensúlyban tartani. A költségelőirányzat számos tétele, ilyen körülmények között, nagy változáson ment át, a kiadási tételek emelkedtek, új kiadási tételek kerültek bele az előirányzatba és sok tételnél az előirányzott bevételi összegek sem folytak be. Az 1941-es esztendő bizonyára még nagyobb eltolódást mutat majd a költségvetésben, az első három hónap pénzügyi forgalma ennek előrevetíti az árnyékát.

Mindamellett megállapítható, hogy a város vagyonmérlegében nem fordult elő változás, sőt Szeged város vagyona az ingatlanok értékelkedése következtében, jelentékenyen emelkedett. Százmillió pengőt meghaladta Szeged vagyona a múltévi zárszámadás szerint is és most, amidőn a föld- és házingatlan értéke nagymértékben emelkedett, még sokkal nagyobb vagyon felett rendelkezik a város. Szeged nemcsak az ország második városa, hanem számítva az ötvenegynéhány városi házingatlant és a 69.000 hold földet, még ma is az összes vidéki városok között Szeged rendelkezik a legnagyobb vagyonnal. Annak ellenére is a legvagyonosabb város Szeged, hogy a zárszámadásban a földek árát meglehetősen alacsony összegre értékeli a számvevőség. Ugyanis a múltévi vagyonkimutatásban alig 200 pengőben van felértékelve a városi földek holdja, pedig köztudomású, hogy többszörösen nagyobb az értékük a városi földeknek, de a számvevőség, a jó gazda realitásával nem akarja túlértékelni a városi földeket.

EDOARDÓ NEGYVENEGY SZEGEDI ÉVE

Armentano Edoardo vívómester, aki negyvenegyedik éve tanítja vivásra Szeged ifjuságát, egész életében olyan ruganyos volt, mint az úrra készülő párdúc. Amúgy a világ legbékésebb, legszelidebb embere. Ha elgondolkozva jár az utcán, akkor is finom lendületű karmozdulatokat végez, mintha kard volna a kezében, sőt gyönyörűen járólók néha arra riadnak fel, hogy toppant a lábával és elkiáltja magát:

— Ala, ala...

Valami elképzelt ásszóban vesz ilyenkor részt, de nyomban visszatér arcára az örök mosoly és nyújtja feléd acélsodronyu kezét.

— Hód vad?

— Nem változol, te Edoardo, semmit, épp csak hogy lassabban lejt a lábad, mint valamikor.

— Mit akarja? Nedvened év sok. Akkor jött Szegedre.

Elgondolni is fáradtság azt a negyvenegy évet, amely folytonos munkában, izgalomban telt el. Micsoda izom-munka, mennyi lábdobbanás! De nyilvánvaló, hogy vannak más foglalkozások, amik jobban összetörik az embert, a vivás pedig használ az egészségnél. Hiszen ez a sport az, amelyikben a test minden része mozog s ugyan mit beszélnek divatos, vagy jóhangzású társasjátékokat űzők kispotolt testről? Fővárosi vívóakadémiákon rendszerint fellépnek a „Vén fiúk” is, az ő számukat tapsolják meg a legjobban. Ezek a hatvan és hetven év között járó „fiúk” még mindig ércebe öntött alaku atléták, friss szelleműek. Tudott dolog, hogy Szilágyi Dezső lehetőleg nem mulasztotta el mindennapi vívógyakorlatát. Tisza István pedig a hatvanadik évén túl sem riadt vissza a kardpárbajtól, ha belekényszerítette a politika.

Nápoly, Róma, Budapest, Szeged

Mens sana in corpore sano — mondta már a hajdani római s a rendszeres vivással lehet ezt a legjobban elérni. Armentano (akit Szegeden sokáig Armentaninak hívtak, mert így könnyebb kimondani a nevét, aztán magyarosabban is hangzik), Nápolyban született, onnan hozta magával az örök derűt. Az apja lyceumi matematikai tanár volt, míg Edoardót temperamentuma a vivás felé sodorta.

— Róma végeztem kiképzés tanár — mondja. — Először volt Livornóban, akkor elhitták engem Budapest tanítani, Fodorai igazgató lette nagy teremben. Tudja, Fodor nagy volt! Mondta, hogy 4-5 hónap, ha magyar nyelv kicsit barátkozza, leszek társa, de Gsernovits Agenor szegedi vívóegyleti elnök elstopolta.

Nagy munkára kellett vállalkoznia, kezdetlegesek voltak az itteni állapotok, primitív a berendezkedés. Armentano lelkesedéssel fogott újáépítő munkájához s meggyőzte az egyesületet, hogy ha prosperálni akar, versenyeket kell rendeznie. Negyven év alatt aztán egymást követték

Szegeden a nívónál nívósabb versenyek, akadémiák. Aki valamit is jelentett a vívósportban, az mind megfordult nálunk és részt vett ezeken az ünnepeken. A legújabbat mostan rendezik, husvét hétfőjén a Tiszában.

Pompás volt a vívósport regenerálásának kezdete is, nagyszerű anyag állt a rendelkezésére. Itt volt az országos értékek közt Hoffmann Géza utászfőhadnagy, a honvédezred tisztjei közt Matuskovich Imre és Koós Kálmán, a negyvenhatos Sterba Emil, főleg azonban Schenker Zoltán, aki a szegedi utászszóaljhoz volt beosztva és magasan kiemelkedett a sok tehetség közül. Olimpiai bajnok, megszámlálhatatlan országos és nemzetközi verseny nyertese, Edoardo szeretettel őrizi az arcképét, amelyet ezzel a dedikációval látott el:

— Szeretem a mesteremet, aki megtanított győzni.

Az idők folyamán a vivás módja is megváltozott, nincs már szigorúan elhatárolt magyar, meg olasz rendszer (a magyar csuklóból, az olasz alkarból viv), valahogy egyesült a két módszer: kis mozdulás nagy lendülettel, amikor köve van a csukló az alkarral.

Hasábokat töltene meg az a névsor, amely felöleli Armentano tanítványait.

— Schenkeren kívül volt még olympikonok?

Azt feleli, hogy nem is lehetett, mert a ki-választás mindig budapestiek közül történik. Schenker is úgy jutott a válogatottak közé, hogy akkor már Pesten állomásozott.

— Boldog voltam, ha felfedezhettem valakit — mondja az az ideális lelkű ember —, támogattam a tehetségét, nem néztem, hogy tud-e fizetni. Az volt a minden fizetségénél többet érő jutalmam, ha sikere volt.

Párbajok

A világhírók előtt években olyan napirenden volt magyar földön a párbaj, akár csak tavaszkor a meghülés. A századfordulón a Váci, meg a Kecskeméti-utca sarkán a legjobb családból való hivatásos krakélérek fixirozták az embereket, ok nélkül beléjük kötöttek, hogy két órával később már szemben álljanak egymással Fodor mester vívótermében. Az igazi sportszerűség mélyen lenézte ezt az okvetetlenkedést, amire az is bizonyosság, hogy a legkritikább bajnoknak volt párbaja. Az nem vére megy, kerül a középkorból itt maradt babonát, a vivásban csak a sportot nézi, szereti.

Szegeden is megesezt, hogy olyanok estek lo-vaglasságba, akiknek soha kard nem volt a kezükben. Mit tesz ilyenkor a felebarát? Elmegy paukolni. Azt jelenti ez a rávász szó, hogy megtanul néhány fogást, ne álljon Isten ártatlanjaként az éles karddal szemben. Viszont mindig akadnak önkéntes paukoló-tanárok, akik olyan alaposan kitanították a felüket, hogy azok fási-

Husvétli likőröket

még most vegyen, míg hatalmas készletemből
a legolcsóbban vásárolhat

Sándor Béla

italáru üzletében, a főpostánál.

456

rozott husként kerültek ki a viadalból.

Edoardohoz is eljártak bajba esettek, hogy a párbaj előtt néhány óra alatt képezze ki őket mesterekké. Aztán megtörtént, hogy véletlenül sértetlenek maradtak. Ezek szoktak életük végéig a szörnyű tudásukról regélni.

De nem ez volt Edoardo legnagyobb teljesítménye. A párbajok többnyire az ő vívótermében folytak le. Maszkban, kezében karddal a vezetősegéd, de Armentano is, mint a törvény őre. Előhozták a kardokat, megállapították, hogy beret-vaélesek, a hátuk is az vagy husz centiméterre, aztán jött az utolsó izgalom, a lysoformmal való lemosás. — Edoardo volt az egészben a legtevékenyebb. Folyton rendelkezett, mozgott, fordult, beszélt, mint valami bűvész, végül a kardokat az ellenfelek kezébe nyomta. azok össze-csaptak.

Az első menet után szétválasztották őket, valamelyikük nagy szemet meresztett.

— Éreztem, hogy húst értem, de hol a vér? Aztán meg mitől tompult el egyszerre a kardom?

Mitől? Hát mit mesterkedett volna Cagliostro Edoardo, ha nem azért, hogy a nagy feszültségben ügyesen kicserélje az éles kardokat tom-pákra?

Épp úgy felhangzott sokszor összezsapás közben az „Allj!” kiáltás. Később senki nem tudta megállapítani, hogy kitől eredt. Kitől ám! Armentano sasszeme észrevette ugyanis, hogy itt baj lesz. látta a lendületből, a védekezés hiányosságából — hát közbelépett. Sőt felfogott egészen veszedelmes csapásokat is.

Oreny irem

Most, hogy negyvenegy éves barátságunkat ünnepezzük és régi dolgokról emlékezünk, szóba hozom ezt is.

— Ah, nem, nem — tiltakozik meleg kacagással —, csak akkor átvátozta be, ha látta a szabálytalanság. Becsületemre. Mit gondolja? Bezárnak érte.

— Si non e veró, bene trovato — felelem az ő zengő anyanyelvén, amire azt mondja.

— Mutassál nekem inkább a sürgöny.

Abbízony, negyven éves lesz ma holnap az is, 1901 júliusában kaptam Livornóból s eltettem az emlékeim közé. Edoardo időnkint felkeres, megnézi és nagyokat derül rajta

vívóverseny velencebe vit-
tor nyerte oreny irem korda
ponle kaptom 3 tiszteledf
armentani

Akkor felettébb meg voltam akadáva, mi a csuda akar ez lenni? Aztán késő éjjel a Kassban találtam néhány sort egy újságban, hogy Velenceben nemzetközi vívóverseny van. Abban a pillanatban világosság gyult az én agyamban is, ha mingyárt nem is teljes mértékben, de megire-hattam kiküldött tudósítónk jelentése alapján a szegedi vonatkozású hírt. Nevezetesen, hogy Edoardo a vívóversenyben arany érmet kapott, a karddal történő körmérkőzésben pedig. (Gla-loulee, a távirász a zu betűt n-nek olvasta), a harmadik tiszteletdíjjal tüntették ki. A tiszteletdíj tiszteletdíjat jelent, nem azt, hogy engem tisz-teltet.

— Pedig látod, Edoardo — tréfálkozom most vele — mindig azt hittem.

— Oregem, telegráfban? — teszi vállamra a kezét. Akkor még nem tudta magyarul!

Sz. Szigethy Vilmos

Védje és ápolja
arcbőrét!

Keresse fel DUDÁS szé-p-
ségápolási cikkek szaküzletét.
Érdeklődőknek díjtalan szak-
anács. Speciális krémekből
mintaételety kap. 486

Dudás Széchenyi tér 2. Telefon 39-08
Tisza-szálló mellett.